

LEVÄSUKARAPU

Caridina japonica

Tunnetaan myös nimillä leväkatkarapu, Yamato numa-ebi, levärapu, leväkatka, amanorapu, japanilainen suokatka ja amanokatka.

Luonnollinen levinneisyysalue näillä hauskoilla vedenasukeilla on Japani, Yamato-joki, Chiban ja Shimanen eteläosat, Korea ja Taiwan.

Naaraan pituus on noin 5 cm, uroksen noin 3,5 cm.

Eläimellä on läpikuultava, himmeänharmahtava ruumis jossa pieniä (0,3 mm) punaruskeita pilkkuja. Pilkkutus saattaa saada ruumiin näyttämään kauttaaltaan punertavalta. Silmät ovat mustat. Selässä on päästä pyrstöön ulotuva valkoinen juova. Pyrstössä on kaksi tai useampi mustaa täplää.

Uroksen pilkut ovat pyöreämpiä ja epäsäännöllisemmin jakautuneita kuin naaraalla.

Naaraan mustat pilkut ovat vaakasuorassa linjassa ja naaraiden takaruumis on suhteessa suurempi kuin uroksella.

Leväkatkarapu elää kahdesta kolmeen vuotta.

KÄYTTÄYTYMINEN

Leväkatkaravut ovat jatkuvasti liikkeessä etsien tai syöden levää ja ruoantähteitä.

Lepopaikoiksi käyvät kasvien lehdet tai juurakoiden ja kivien kolot. Ravut ovat hyvin rauhallisia ja kilttejä kaloja kohtaan, mutta eivät juurikaan pysty puolustautumaan suurten kalojen hyökkäyksiä vastaan. Lähes kaikki kirjoahvenet syövät leväkatkarapuja, tiettävästi ainoastaan perhoskirjoahvenen jättää leväkatkaravut rauhaan. Leväkatkaravut on siis syytä pitää pienten ja

suhteellisen rauhallisten kalojen kanssa.

Leväkatkaravut ovat aktiivisia sekä pimeään aikaan että valoisassa.

Niitä olisi syytä pitää useita yksilöitä samassa akvaariossa, jolloin ne liikkuvat huomattavasti rohkeammin kuin yksinään.

RUOKINTA

Leväkatkaravut syövät erittäin tehokkaasti monenlaisia akvaariossa esiintyviä leviä ja mikäli levää on saatavilla, ei ravuille suositella lisäruokintaa.

Jos levää ei ole, ravut syövät kaloilta jääneitä ruoantähteitä. Niin hiutaleruoat kuin pohjatabletit kelpaavat mainiosti. Joskus ravut haalivat suuhunsa suuren palasen ruokaa, jonka ne kuljettavat turvaan korkealle kasvien lehdelle ja napostelevat siellä herkkupalaa kaikessa rauhassa.

Leväkatkaravut saattavat tuhota myös kasveja, tosin vain muutamaa eri lajia. Ruokalistalla ovat jaavansaniainen (*Microsorium* sp.) sekä kellustähtisammal (*Riccia fluitans*). Muita kasveja ne eivät juurikaan syö.

Ravuille voi tarjota myös kevyesti kiehautettua tuorekurkkua, pinaattia tai kesäkurpitsaa.

VESIOLOSUHTEET

Leväkatkarapujen luonnollisia elinolosuhteita ei tunneta kovin hyvin. Luonnossa ne elävät joissa ja suoalueilla, mutta akvaarioissa niitä on pidetty erittäin monen-

laisissa lämpötiloissa ja vesioiloissa.

Useissa lähteissä maksimilämpötilaksi leväkatkaravuille mainitaan + 28 astetta.

Ravut luovat kuorensa aina kasvaessaan. Mikäli akvaariovedessä esiintyy raskasmetalleja, aiheutuu tästä ravuille kuorenluontiongelmia, joihin ne menehtyvät. Vedenparannusaineiden käyttö on siis ensiarvoisen tärkeää rapualtaassa!

Ravut saattavat olla myös herkkiä monille akvaariokaloille käytettäville lääkkeille. Ennen lääkkeiden käyttöä kannattaa varmistua niiden sopivuudesta ravuille.

LISÄÄNTYMINEN

Naaraan kutemisen saattaa laukaista murtovesi ja 25- 26,5 asteen lämpötila.

Luonnossa rapujen pariutumisaika on kevään loppu- ja kesän alku aika.

Naaras säilyttää munimansa munat pyrstönsä alla kaksi tai kolme päivää jonka aikana uros/urokset hedelmöittävät ne.

Rapujen parittelu saattaa tapahtua myös seura-akvaariossa. Useat urokset kerääntyvät naaraan tai naaraiden ympärille ja hedelmöittävät ne.

Munista kuoriutuvat toukat eivät muistuta alkuunkaan aikuisia rapuja, vaan vaativat metamorfoosin tullakseen aikuisiksi. Toukat ovat luotuja uimaan, ne eivät kykene tarrautumaan pinnoille, vaan luonnonolosuhteissa

ne ajelehtivat jokea alavirtaan kohti suolaisempaa vettä. Suolavedessä ne kokevat muodonmuutoksen ja pieninä rapuina lähtevät takaisin kohti makeaa vettä kasvaakseen aikuisiksi ja lisääntyäkseen.

Jos leväkatkarapu onnistuu muninnassa akvaariossa ja poikaset kuoriutuvat kalojen joukkoon, on erittäin todennäköistä, että kalat tai muut ravut syövät toukat. Jos näin ei käy, ne menehtyvät suolaveden puutteessa yleensä alle viikossa.

Jos naaraalla havaitaan munia pyrstön alla ja on syytä olettaa että sieltä kuoriutuu poikasia, on tilannetta seurattava ja heti poikasten kuoriuduttua, ne tulisi pyydystää tiheäverkkoisella haavilla toiseen akvaarioon. Kasvatusakvaarion vesi tulee ottaa varsinaisesta akvaariosta shokin välttämiseksi.

Veden suolapitoisuutta nostetaan vähitellen kunnes se saavuttaa tason 17 g/l. Tämä taso tulisi saavuttaa viidessä päivässä, joka vastaa toukkien matkaa kuoriutumispaikasta murtovetiseen joensuistoon. Jos suolapitoisuutta ei lisätä, toukat todennäköisesti menehtyvät.

Ravuntoukat syövät mieluiten levää. Niille voi myös kasvattaa artemiantoukkia. Kun ravut ovat kasvaneet 3-4 mm:n kokoisiksi, aletaan suolapitoisuutta laskea, jotta toukkien muodonmuutoksesta tulee täydellinen.

Suolapitoisuus lasketaan joko vedenvaihtojen avulla tai siirtämällä ravut aina miedompaan suolaveteen. Viiden päivän kuluessa tavoitetaan suolapitoisuus 5 g/l.

Tämän jälkeen pikkuravut voidaan siirtää samaan altaaseen aikuisten rapujen kanssa. Alkuvai-

heessa rapuille kannattaa antaa lisäruokaa, mutta yleensä kannibalismia ei tässä vaiheessa enää esiinny.

Rapuja voi ruokkia vihanneksilla, planktonilla (artemia) tai esimerkiksi kalanpoikasille tarkoitetulla jauhamisella hiutaleruoalla.

RAPUJEN KULJETUS

Rapujen kuljetuspussissa tulisi aina olla materiaalia, johon ravut voivat tarrautua. Ilman sitä niille saattaa tulla ns. ektoderminen shokki, johon ne menehtyvät!

Ravut on syytä totuttaa uuteen akvaarioon yhtä huolellisesti kuin akvaariokalatkin

Tekstin kopiointi kielletty.

